

பரமதபங்க:

(மூலம்) இப் பூதங்கள் பञ्चीकरणादिप्रक्रियையாலே
சேர்ந்து, கर्मविपाकानुगुणமாக பुरुஷபேதத்தாலும்,
காலபேதத்தாலும் भोग्य - भोगोपकरणभोगस्थान -
भोगायतनங்களாய்க் கொண்டு परिणமிக்கும்.

(உரை) கீழே காட்டியபடி त्रिवृत्करण - पञ्चीकरण -
सप्तीकरणங்களில் ஏதேனும் ஒரு படியாலே இந்த
ஆகாச-வாயு-அக்னி-நீர்-பஞ்சிவீ என்கிற ஐந்து
பூதங்களும் ஒன்று சேர்ந்து என்றபடி. அவர்

नानावीर्याः पृथग्भूताः ततस्ते संहतिं विना ।

नाशकुवत् प्रजाः स्रष्टुं असमागम्य कृत्स्नशः ॥

समेत्याऽन्योन्यसंयोगं परस्परसमाश्रयाः ।

महदाद्याः विशेषान्ता ह्यण्डं उत्पादयन्ति ते ॥”

என்று உள்ளபடியால் - வசனத்திலுள்ள असमागम्य -
समेत्य - संहति: என்ற சொற்களைத் திருவுள்ளத்தில் கொண்டு
சேர்ந்து என்றருளிஞர். அவரவர் செய்த புண்ய - பாப
ரூபமான கர்மங்களுக்குத் தக்கப்படி, “இன்னொருக்கு இன்ன
காலத்தில் இவை - भोग्यवस्तुக்களாக = நுகரும் பொருளாக
ஆகக் கடவது” என்று புருஷ - காலபேதத்தால் - மாறி மாறி
வருகின்றன. भोग्यं = அன்னம், பானம் முதலான நுகர்ப்
பொருட்கள், भोगोपकरणम् = இந்த போகங்களை நுகரக்
கருவியாய் அமைந்த ஜ்ஞான கர்மேந்த்ரியாதிகள்.
भोगस्थानங்களாவன - பதினான்கு விதமாகப் பிரித்துக்
காட்டப்பட்ட லோகங்கள். எல்லோருக்கும் எப்போதும்
ஒரே லோகத்தில் ஒரே நேரத்தில் ஒரே மாதிரியான நுகர்வு
என்பது இல்லையே. அதனால் இப்படி அருளியது. भोगायतनम्
= உடல், உடல்தான் ஒருவன் போகங்களை நுகர்வது.

आत्मनो भोगायतनं शरीरं என்று நையாயிகர் இதைக் காட்டினர். இப்படி இந்த ப்ருத்வ்யாதிகளைப் பரிணமிக்கச் செய்வது - எம்பெருமானே. ஒருவருக்கு ஒரு நேரத்தில் அநுகூலமாயிருப்பது - அவருக்கே வேறொரு நேரத்தில் அதுவே ப்ரதிகூலமாகிவிடுகிறது. இதனை-

वस्त्वेकमेव दुःखाय सुखायेर्ष्यागमाय च ।
 कोपाय च यतः, तस्मात् वस्तु वस्त्वात्मकं कुतः? ॥
 तदेव प्रीतये भूत्वा पुनर्दुःखाय जायते ।
 तदेव कोपाय यतः प्रसादाय च जायते ॥
 तस्माद्दुःखात्मकं नास्ति न च किञ्चित् सुखात्मकम् ॥

என்று ஸ்ரீ பராசரர் மைத்ரேயருக்கு (வி.பு. 2-6-47,48,49) அருளிச் செய்தார். பசியாயிருக்கும் போது விரும்பிய உணவே - பசி நீங்கிய பின் வேண்டாதபடியாகிறது. இது முதலானவற்றைக் கொண்டு இதை விளக்கியுள்ளனர். ஏனிப்படி? என்றால் - எல்லாம் கர்மங்களாலேயே.

(மூலம்) ‘புட்பலம்’ என்று ஒரு एकजातीयद्रव्यமாய், இது पार्थिवद्रव्यங்களிலே द्रव-काठिन्याद्यवस्थैर्போல் अनियतமாக வருகிற पृथिवी-अप्-तेजो वायुरूपावस्थैகளை அடைகிறது-”

(உரை) இடையில் “ஒரே பொருளே பஞ்ச பூதங்களாக அவஸ்த்தாபேதத்தால் வேறு வேறு பொருட்களைப் போல் தோன்றுகிறது” - என்று கூறும் ஹைனமதத்தை நிரஸிக்கிறார் - புட்பலம் இति । पूर्यते गलति च इति पुद्वलं என்று இதற்கு அவர்கள் காட்டும் வ்யுத்தபத்தி. पूर्यते என்றபதால் உபசயமும் = வருத்தியும், गलति என்பதால் அபசயம் = குறைவும் ஆகிய இரண்டும் ஒரே நேரத்தில் ஒரே பொருளில் கூடும் - என்று இதன் பொருள். இதுவே அவர்கள் ஸித்தாந்தத்துக்கு ஆதாரமான சொல். இந்த

புத்கலம் என்பதற்கு रमणीयम् = அழகானது என்றும் அவர்கள் பொருள் கூறுகின்றனர். நையாயிகாதிக்களைப் போல் இவர்களும் பரமானு காரணவாதிகள். இந்த புத்கலம் என்பது ஒருவகையான பரமானு. அப்போதைக்கப்போது இது மாறக் கூடியது. வெண்ணெய் ஆக உள்ள போது கடினமாக உள்ள பொருளே - அக்னி ஸம்பந்தத்தால் உருகி நீர்த்துப் போகிறது. அப்போது பொருளின் உருவம் மாறியதே தவிர - மற்றைய தன்மைகள் மாறவில்லை. தூய நீரையே - சூடே இல்லாதபடி ஒருவிதமான நிலையில் வைத்தால் கெட்டியாகி பனிக் கட்டி = करका (ice) என்று பெயர் பெற்று உருமாறுகிறது. இப்படிப் பலவகையான உதாஹரணங்களை அவர் காட்டி - ஒரு பொருளுக்கு எப்போதும் ஒரே நிலை - உரு - பெயர் - என்பதில்லை என்று सर्व अनैकान्त्यम् = எதுவும் ஒரு நிலையிலேயே இருப்பதில்லை என்பதை நிலை நாட்ட முற்பட்டனர். ஆக இந்த புத்கலம் என்பது பரமானு - உருவில் - சிலவற்றின் ஸம்பந்தத்தால் ப்ருத்வீ - அப்-தேஜஸ்- வாயு - என்றபடியான நிலையை அடைந்து ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து வெவ்வேறு பூதங்கள் - என்ற வழக்கில் வருகின்றன. ஆகவே பூதம் என்பது ஒன்றே- ஐந்து இல்லை - என்பது அவர்கள் கூற்று. இப்படி இங்கு லகுவான வழியை விட்டு எதற்காக ஐந்து தனிப் பொருட்களையும் - அவை உருவாகத் தனித் தனியே ஐந்து பரமானுக்களையும் கொள்ளவேண்டும்? என்பது இவர்களின் வாதம்.

இதனை மறுக்கிறார்-

(மூலம்).... “என்பார்க்கு - कल्याणायवम् - உண்டாகிலும், त्रिगुणद्रव्यத்தினுடைய नियतक्रमभूतसृष्टि சொல்லுகிற नित्यनिर्दोष दुरपहवशास्त्रங்களாலே बाधம் கண்டு கொள்வது”.

(உரை) ஐந்து பொருட்களை ஒத்துக் கொண்டு

அவைகளைக் கொண்டு ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைக் கூறுவதைவிட ஒரே பொருளுக்கே அவஸ்த்தா பேதத்தால் பல பொருளாகும் நிலை கூடும் என்று கூறுவதில் எளியமுறை - ஐயுவான வழி இருப்பதால் அதிகப்படியாக மூன்று பூதங்களைக் கல்ப்பிக்க வேண்டாம் - என்ற கல்பனாலித்யம் இருக்கிறது. ஆயினும், கல்பனை - என்பது ஸாஸ்த்ரத்தால் ஏற்படாத விஷயத்தில்தான் வைதிகர்கள் கொண்டது. ஸத்துவம் - ரஜஸ் - தமஸ் என்ற மூன்று குணங்களை உடைய மூல ப்ரக்ருதி என்ற பொருளைக் காட்டி, அதிலிருந்து முறைப்படி மஹான் - அஹங்கார என்ற வரிசைப்படியே பஞ்சபூதங்களின் ஸ்ருஷ்டியைக் காட்டி வருகிறது வேதமாகிய ஸாஸ்த்ரம். இந்த வேதம் அபௌருஷேயம் = ஒரு புருஷனால் இயற்றப்பட்டது அல்ல. பெளருஷேயமானால் புருஷனுடைய புத்திமாருட்டம், நினைவின்மை, முன்னுக்குப் பின் முரணாகக் கூறுவது முதலான தவறுகள் ஏற்படலாம். அவைகளுக்கு இங்கு வழியில்லை. வேதம் - எம்பெருமானைப் போல் நித்யமானது. நிர்தோஷமுமானது. - மறுக்கவோ மறைக்கவோ முடியாதது - ஆனபடியால் துரபன்ஹவமானது. இத்தகைய ஸாஸ்த்ரத்துக்குப் புறம்பாகத் தன் இஷ்டப்படி ஆளுக்கு ஆள் கூறுவது தகாது. இது ஸாஸ்த்ரவிரோதம்.

மிகச் சிறிய பரமானுக்களிலிருந்து உலகம் தோன்றியதாக வேத பாஹ்யரான ஜைனர், பெளத்தர் முதலானவர்கள் கொண்டனர். அவர்களைத் தொடர்ந்து வேதத்தை ஒப்புக் கொண்ட அக்ஷபாதர் (நையாயிகர்), சுனாதர் (= வைசேஷிகர்), சைவம் முதலான மதங்களிலும் பரமானுக்களிலிருந்தே உலகம் தோன்றியதாய் கொண்டனர்.

மிகப் பெரியதான மூல ப்ரக்ருதியிலிருந்து உலகம் தோன்றியது என்பதை வைதிகர்களைப் போன்று ஸாங்க்யர்களும் ஒப்பினாலும், எம்பெருமானை இவர்கள் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. ஆகவே இந்த வகையான இருவிதமான மதங்களும் வேத விருத்தமாகும். இதனை ஆசார்யர்-

संवादात् आक्षपाद क्षणक कणभुक् भिक्षुपक्षेष्णूनां

विश्वं तद्धेतुकं स्यात् - इति मृदुमतिभिः श्रावराहकमोक्तौ என்ற
ஸ்லோகத்தால் காட்டியருளினார். அதை இங்கு நினைவு
கூர்வது. லாகவம் என்பதைக் கொண்டு மட்டிலுமே ஒரு
பொருளை ஒப்புவதோ - ஒரு ஸித்தாந்தத்தைக் காட்டுவதோ
நிலை நிற்காது. ஫லमुखगौरवस्य अदोषत्वात् என்னும் ந்யாய
பாஷ்யத்தில் அடிக்கடி கூறியதைக் கணிக்கவும். யுக்திகளை
மட்டிலுமே கொண்டு நாம் ஸித்தாந்தம் நிரூபிக்க
வரவில்லை. ஆகவே तर्ककालम्बिगोष्ठ्यां भजतु बहुमतिं तादृशी
लाघवोक्तिः என்று ஆசார்யரே காட்டியபடி - வைதிக
கோஷ்டியில் லாகவயுக்தி எடுபடாது - என்றறியவும்.